

PYKNOTIDES,

DOOR

□ FRANK GERICKE. □

FRAGMENTEN VAN HET TWEDE
HOOFDSTUK WAARIN BEPPY
ZEVEN EN WILLEM ELF JAAR ZIJN.

I.

OCHTEND.

Wim, om zeven uur, was al op toen tante hem riep.

— Flink! zei tante; vlug voortmaken hoor!

En ze liep de trap weêr af naar Beppy toe.

Wim was gauw klaar. Hij ging naar beneden, en keek, op de eerste verdieping, even om 't hoekje bij tante.

— Kom u mijn brood geven? vroeg hij.

— Ja, ja, zei tante, dadelijk. Heb je je boeken bij elkaâr? Doe dat maar eerst gauw.

— Kom Bep, insteken; ik zal beneden je jurkje wel vastmaken en je haar kammen.

Nu ging tante ook. Bep kwam achteraan met losse jurk en op haar rug een dikke blonde vlecht.

Op 't gelijk-vloerse, aan 't einde van den gang, bevond zich een klein vierkant eetkamertje, dat de annex werd genoemd. Antje had er het ontbijt al klaargezet: vijf bordjes op 't tafellaken, de broodschaal in 't midden. Het theewater stond te zingen op 't petroleumstel.

— Ga jij hier nu maar zitten, zei ze tegen Bep, dan help ik je dadelijk.

Toen klopte ze tegen het tuinraam en riep:

— Vooruit nu, Wim, het is hoog tijd. Heb je je boel nu? Eten, gauw.

Wim liep met zijn handen in zijn zak in den tuin te fluiten. Het overdadige najaarsgroen was half verlept en de ranken van de oost-indische kers hingen ordeloos tegen de muren. — Wim knikte geruststellend. Hij kwam nog niet dadelijk: tante riep veel te vroeg.

Toen hij eindelijk zat te eten, een kroes melk achter zijn bord, werd er gescheld.

— Daar hei-je Stef! riep Wim.

Stef kwam binnen en zei:

— Ben je haast klaar, zeg?

— Zou je de menschen eerst niet eens netjes goeiendag zeggen, zei tante.

— Dag juffrouw, zei Stef, en ging tegen den muur op een stoel zitten.

Stef was twee jaar ouder dan Wim; hij zat een klas hooger op school. Hij droeg kort steil haar boven een hoekig voorhoofd; zijn wenkbrauwen liepen rechtdoor en raakten elkaâr in het midden; zijn oogen lagen diep; het wat vierkante onderstuk van zijn neus, alsook zijn kin en onderlip stonden meer dan natuurlijk is vooruit. Hij had een norsch gezicht.

Tante ging voort met het borstelen van Beppy's haar; trots alles hield ze van Stef; hij had een goed hart; hij was lastig, maar maakten ze het er thuis ook niet naar?

— Hoe gaat het bij jullie, Stef? vroeg ze.

— Goed, zei Stef. Hij voegde er even later nog bij: — Claar is erg verkouwen; die moet binnen blijven.

Wim deed zijn dankgebed en liep het kamertje uit. Stef hem na, voordat Tante verder kon vragen. Wim trok zijn jas aan.

— Heb je moeder al goeiendag gezegd? riep tante.

— O nee, zei Wim, en wipte meteen de trap op.

Wim liep licht en flink, twee treêen tegelijk. Bij den omdraai van de trap nam hij een lossen zwaai, en schoot ineens den hoek om, verder naar boven. Wim hoopte dat Stef gezien had hoe kranig hij deed.

Moe sliep op de voorkamer van de eerste verdieping. Ze lag nog in bed. Wim gaf haar een zoen en zei:

— Ik ga weg, moes.

— Zoo, zei moe, is het al zoo laat; dan sta ik ook maar op. En toen: Dag vent, doe maar goed je best hoor!

Toen Wim weg was lei ze haar hoofd weêr neêr en sloot de oogen. Ze vond dat ze in 't vervolg wat vroeger moest zijn, vooral om de kinderen....